

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera a soudkyň Veroniky Juříčkové a Jiřiny Chmelové v právní věci žalobce: **J. B.**, zastoupeného Mgr. Jakubem Šťastným, advokátem, sídlem Pohraniční stráže 136, Velká Hleďsebe, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje**, sídlem Závodní 386/100, Karlovy Vary, proti nezákonnému zásahu žalovaného spočívajícímu v provedení identifikačních úkonů, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 12. 2022, č. j. 55 A 59/2022-113,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 12. 2022, č. j. 55 A 59/2022-113, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Žalobce byl obviněn ze spáchání provinění sexuálního nátlaku podle § 186 odst. 1, alinea 2, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku v jednočinném souběhu s proviněním navazování nedovolených kontaktů s dítětem podle § 193b trestního zákoníku a provinění výroby a jiného nakládání s dětskou pornografií podle § 192 odst. 3 trestního zákoníku. Žalovaný v souvislosti s trestním řízením provedl dne 11. 8. 2022 identifikační úkony podle § 65 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, konkrétně sejmutí daktyloskopických otisků, bukální stěr, pořízení fotografií a pořízení popisu žalobce.

[2] Žalobce s provedenými identifikačními úkony nesouhlasil a brojil proti nim žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, v níž namítal, že provedení identifikačních úkonů bylo v rozporu s jeho základními právy a úprava § 65 zákona o Policii ČR je v rozporu s ústavním pořádkem ČR. Podrobná úprava provádění identifikačních úkonů je obsažena v interním pokynu policejního prezidenta, který však není veřejně dostupný. Žalobce poukázal i na rozpor právní úpravy s čl. 5 písm. b), c) a e) Úmluvy o ochraně osob se

zřetelem na automatizované zpracování osobních dat. Dále měl žalobce za to, že získání identifikačních úkonů nebylo v jeho případě účelné ani důvodné, neboť mu nebyla kladena za vinu násilná trestná činnost. Trestné činnosti se měl dopustit prostřednictvím internetu, nebylo tedy zřejmé, k čemu žalovanému žalobcovy identifikační údaje budou nápomocné. Žalobce namítal zásah do svých osobnostních práv i vzhledem ke svému nízkému věku.

[3] Krajský soud konstatoval, že provedení identifikačních úkonů policií formálně odpovídalo znění § 65 zákona o Policii ČR. Nevyšlo však najevo, k čemu tyto úkony měly sloužit konkrétně v případě žalobce. Postup policie byl plošný a z hlediska zásahu do práv žalobce nepřiměřený.

[4] Z uvedených důvodů krajský soud určil, že zásah žalované spočívající v provedení výše uvedených identifikačních úkonů u žalobce byl nezákonný a uložil žalované povinnost takto získané osobní údaje žalobce smazat z databází Policie České republiky.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobce

[5] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný (stěžovatel) kasační stížnost dle § 102 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“).

[6] Stěžovatel připustil, že Policie ČR nemůže k provádění identifikačních úkonů dle § 65 zákona o Policii ČR přistoupit bez dalšího u každého případu podezření či obvinění z úmyslného trestného činu, neboť plošné shromažďování identifikačních údajů správními orgány není přípustné. Krajský soud však chybně omezil výklad na trestnou činnost budoucí, resp. na opakování trestné činnosti žalobcem. Stěžovatel zdůraznil, že údaje získané identifikačními úkony dle § 65 zákona o Policii ČR mohou sloužit též k porovnání s osobními údaji již evidovanými ve vztahu k trestným činům dosud neobjasněným.

[7] Zajištění osobních údajů dle § 65 zákona o Policii ČR je účelné u typově závažnější úmyslné trestné činnosti, například právě sexuální trestné činnosti vůči dítěti. Trestný čin, ze kterého byl žalobce obviněn, byl spáchán distančně prostřednictvím datové sítě, žalobce však také svým návrhem inicioval setkání s nezletilou za účelem pohlavního styku. K osobnímu setkání sice nedošlo, stěžovatel však za takových okolností považuje za přiměřené provedení identifikačních úkonů a získání osobních údajů žalobce za účelem jejich porovnání s údaji evidovanými v souvislosti s již spáchanými trestnými činy pro vyloučení shody. Je potřeba vyloučit možnou účast žalobce na dříve spáchaných skutcích. Porovnání zajištěných osobních údajů s osobními údaji v databázích není otázkou několika dní a stěžovatel není schopen odhadnout, za jak dlouhou dobu odborný orgán, který je určen k porovnání vzorků, dokončí proces a vyhotoví výsledky. Výklad krajského soudu omezuje možnost stěžovatele plnit úkoly při objasňování dosud neobjasněných trestných činů.

[8] Dále stěžovatel uvedl, že před zpracováním znaleckého posudku z oborů dětská klinická psychologie a dětská psychiatrie bylo stěží možné určit sklony žalobce k opakování trestné činnosti. Stěžovatel navrhl soudu, aby vyčkal na vyhotovení znaleckého posudku a závěry v něm obsažené. Stěžovateli nelze upřít snahu objasnit podstatné poměry případu žalobce. Vzhledem ke zjištění vymezeným ve znaleckém posudku sám stěžovatel nemá zájem na dalším uchovávaní osobních údajů žalobce za účelem identifikace žalobce ve vztahu k jeho možné budoucí trestné činnosti. Stěžovatel však setrval na přesvědčení, že byl oprávněn provést s žalobcem identifikační úkony dle § 65 zákona o Policii ČR a jejich provedení bylo přiměřené.

pokračování

[9] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[10] **Žalobce** označil kasační stížnost žalovaného za nedůvodnou. Napadený rozsudek je v souladu s judikaturou. Stěžovatel se v řízení před soudem omezil na obecnou polemiku ohledně oprávněnosti a přiměřenosti provádění identifikačních úkonů; uvádí obecné úvahy o možném užití identifikačních údajů, nekonkretizuje však důvody, které jej vedly k tomu, aby musel přistoupit k provedení úkonů právě vůči žalobci. To svědčí o paušálním přístupu stěžovatele k provádění identifikačních úkonů.

[11] Stěžovatel v řízení před krajským soudem nenamítal, že identifikační údaje potřebuje primárně pro lustraci pro účely objasnění již spáchané trestné činnosti, jak nyní uvádí v kasační stížnosti. Dle žalobce se jedná o důvod, který nebyl řádně uplatněn v předcházejícím řízení před soudem.

[12] Jednání žalobce bylo motivováno nešťastnou láskou k poškozené, nikoli touhou páchat trestnou činnost. Osobní setkání, které stěžovatel inicioval, bylo vyloučeno, neboť žalobce se s poškozenou znal, a ta by jej tedy poznala. Nadto ani argument návrhem osobního setkání stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem. Kasační stížnost je dle žalobce v tomto rozsahu nepřijatelná.

[13] Žalobce komunikoval s poškozenou prostřednictvím sociální sítě, získání jeho údajů tedy nemohlo pomoci k objasnění obdobných jednání. Stěžovatel neuvádí, zda již porovnání v databázi údajů ve vztahu k již spáchané trestné činnosti provedl, případně proč tak dosud neučinil. Na provedení porovnání měl žalovaný dostatečnou dobu.

[14] Provedení identifikačních úkonů se žalobce podrobil na základě policejní výzvy, ale nesouhlasil s nimi.

[15] Dle pokynu policejního prezidenta dochází u obviněného k provedení všech identifikačních úkonů, ačkoli § 65 zákona o Policii ČR stanoví uvážení. Pokyn je dle žalobce nezákonný.

III. Přerušování řízení

[16] Nejvyšší správní soud rozhodl o přerušování řízení (usnesení ze dne 2. 12. 2025, č. j. 6 As 14/2023-35), neboť ve věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 7 As 172/2022, která se stejně jako věc žalobce týká zásahu spočívajícího v provedení identifikačních úkonů podle § 65 zákona o Policii ČR, Nejvyšší správní soud položil Soudnímu dvoru Evropské unie předběžné otázky, přičemž odpověď na ně mohla mít význam pro rozhodnutí projednávané věci sp. zn. 6 As 14/2023. Soudnímu dvoru byly předloženy následující předběžné otázky:

1) *Jakou míru rozlišování mezi jednotlivými subjekty osobních údajů vyžaduje čl. 4 odst. 1 písm. c) či čl. 6 ve spojení s čl. 10 směrnice č. 2016/680 [o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů příslušnými orgány za účelem prevence, vyšetřování, odhalování či stíhání trestných činů nebo výkonu trestů, o volném pohybu těchto údajů a o zrušení rámcového rozhodnutí Rady 2008/977/SVV, pozn. NSS]? Je slučitelné s imperativem minimalizace zpracování osobních údajů, stejně jako povinnosti rozlišovat mezi různými kategoriemi subjektů údajů, aby vnitrostátní právní úprava umožňovala odběr genetických údajů s ohledem na všechny osoby podezřelé nebo obviněné ze spáchání úmyslného trestného činu?*

2) Je v souladu s čl. 4 odst. 1 písm. e) směrnice č. 2016/680, pokud je s odkazem na obecný účel předcházení, vyhledávání nebo odhalování trestné činnosti potřeba pokračujícího uchovávání profilu DNA hodnocena orgány Policie na základě jejich interních předpisů, což v praxi často znamená uchovávání citlivých osobních údajů na dobu neurčitou, aniž by byl stanoven jakýkoliv maximální časový limit pro uchovávání těchto osobních údajů? Pokud to v souladu není, s ohledem na jaká kritéria má být případně hodnocena časová přiměřenost uchovávání osobních údajů shromážděných a uchovávaných s tímto cílem?

3) V případě zvláště citlivých osobních údajů spadajících pod čl. 10 směrnice č. 2016/680, jaký je minimální rozsah hmotně-právních či procesních podmínek získávání, uchovávání, a vymazání těchto údajů, který musí být v právu členského státu upraven „obecně závazným předpisem“? Může mít kvalitu „práva členského státu“ ve smyslu článku 8 odst. 2 ve spojení s čl. 10 směrnice 2016/680 také judikatura soudní?

[17] Soudní dvůr o předběžných otázkách rozhodl rozsudkem ze dne 20. 11. 2025, C-57/23 (JH proti Policejnímu prezidiu), takto:

1) Články 8 a 10 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/680 [...] musí být vykládány v tom smyslu, že pokud jde o shromažďování, uchovávání a výmaz biometrických a genetických údajů, musí být pojem „právo členského státu“ ve smyslu těchto článků chápán tak, že se vztahuje na obecně závazný předpis, který stanoví minimální podmínky shromažďování, uchovávání a výmazu takových údajů, jak je vykládán judikaturou vnitrostátních soudů, za předpokladu, že je tato judikatura dostupná a dostatečně předvídatelná.

2) Článek 6 a čl. 4 odst. 1 písm. c) směrnice 2016/680 posuzovaný ve spojení s článkem 10 této směrnice musí být vykládány v tom smyslu, že nebrání vnitrostátní právní úpravě, která bez rozlišování umožňuje shromažďování biometrických a genetických údajů všech osob obviněných nebo podezřelých ze spáchání úmyslného trestného činu, pokud účely tohoto shromažďování nevyžadují rozlišování mezi těmito dvěma kategoriemi osob a správci jsou v souladu s vnitrostátním právem, včetně judikatury vnitrostátních soudů, povinni dodržovat všechny zásady a zvláštní požadavky stanovené v člancích 4 a 10 uvedené směrnice.

3) Článek 4 odst. 1 písm. e) směrnice 2016/680 musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání vnitrostátní právní úpravě, podle níž je potřeba pokračujícího uchovávání biometrických a genetických údajů hodnocena orgány policie na základě interních předpisů, aniž by tato právní úprava stanovila maximální časový limit pro uchovávání, za předpokladu, že uvedená právní úprava stanoví přiměřené lhůty pro pravidelný přezkum potřeby uložení těchto údajů a že je při tomto přezkumu posouzena naprostá nezbytnost prodloužení jejich uchovávání.

[18] Nejvyšší správní soud v návaznosti na rozsudek Soudního dvora rozhodl o pokračování v řízení a dal účastníkům řízení možnost se k procesní situaci vyjádřit, případně doplnit svá podání.

[19] Stěžovatel pouze uvedl, že v trestní věci žalobce byl vydán pravomocný rozsudek. Potvrzení trestního jednání žalobce podle stěžovatele umocňuje důvodnost postupu policie. Žalobce se nevyjádřil.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[20] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je **důvodná**.

[21] K vyjádření žalobce, že některé námitky stěžovatele jsou nepřípustné, neboť je stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, Nejvyšší správní soud považuje za vhodné vyjasnit, že omezení vyplývající z § 104 odst. 4 s. ř. s. se z povahy věci vztahuje pouze na stěžovatele, který byl v řízení před krajským soudem žalobcem. Žalobce byl totiž tím, kdo svými žalobními body vymezil rámec přezkumu krajského soudu [§ 71 odst. 1 písm. d) a § 75 odst. 2 s. ř. s.]. Žalovaný, který podává kasační stížnost, může v kasační stížnosti argumentovat jakýmkoli právními důvody (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2005, č. j. 7 Azs 329/2004-48, ze dne 2. 8. 2008, č. j. 1 Ans 5/2008-104, nebo ze dne 11. 9. 2008, č. j. 6 Ads 154/2007-54). Žalobcem označený důvod nepřípustnosti tak u žalovaného nepřichází v úvahu.

[22] Krajský soud shledal zásah žalovaného spočívající v provedení identifikačních úkonů dle § 65 zákona o Policii ČR nezákonným, neboť nebyl podložen konkrétními důvody ve vztahu k žalobci, a tudíž byl v případě žalobce nepřiměřený.

[23] Ustanovení § 65 zákona o Policii ČR zní: *(1) Policie může při plnění svých úkolů pro účely budoucí identifikace u a) osoby obviněné ze spáchání úmyslného trestného činu nebo osoby, které bylo sděleno podezření pro spáchání takového trestného činu, b) osoby ve výkonu trestu odnětí svobody za spáchání úmyslného trestného činu, c) osoby, jíž bylo uloženo ochranné léčení nebo zabezpečovací detence, nebo d) osoby nalezené, po níž bylo vyhlášeno pátrání a jejíž svéprávnost je omezena, snímat daktyloskopické otisky, zjišťovat tělesné znaky, provádět měření těla, pořizovat obrazové, zvukové a obdobné záznamy a odebírat biologické vzorky umožňující získání informací o genetickém vybavení. ... (5) Policie osobní údaje získané podle odstavce 1 vymaže, jakmile jejich zpracovávání není nezbytné pro účely předcházení, vyhledávání nebo odhalování trestné činnosti anebo stíhání trestných činů nebo zajišťování bezpečnosti České republiky, veřejného pořádku nebo vnitřní bezpečnosti.*

[24] Citované ustanovení zákona o Policii ČR stanoví cíl a účel zpracování (§ 65 odst. 1 a odst. 5), jakož i to, jakých subjektů a jakých údajů se zpracování týká. Úprava je na vnitrostátní úrovni doplněna i dalšími ustanoveními zákona o Policii ČR (zejména § 11, § 60 a § 79 a násl.) a úpravou v zákoně č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů.

[25] Judikatura Nejvyššího správního soudu již konstatovala, že provádění identifikačních úkonů dle § 65 zákona o Policii ČR nelze považovat za nezákonné z toho důvodu, že by pro takové shromažďování chyběl právní základ, resp. oprávněný důvod. Rozsudek ze dne 15. 12. 2025, č. j. 5 As 327/2022-48, v němž již Nejvyšší správní soud zohlednil závěry rozsudku Soudního dvora ve věci C-57/23, konstatuje, že „*právo České republiky upravující shromažďování, uchování a výmaz osobních údajů (včetně údajů biometrických a genetických), jak je vykládáno dostupnou a dostatečně předvídatelnou judikaturou správních soudů, stanovuje dostatečně minimální podmínky zpracování těchto osobních údajů tak, aby mohlo sloužit coby právní základ zpracování ve smyslu čl. 8 a čl. 10 směrnice 2016/680 (resp. coby jiný oprávněný důvod pro zpracování ve smyslu čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv*

Evropské unie)“. Obdobně to uvádějí též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2026, č. j. 5 As 161/2022-30, a ze dne 15. 4. 2026, č. j. 7 As 172/2022-198).

[26] Doplnit lze, že § 65 odst. 1 zákona o Policii ČR již byl rovněž předmětem přezkumu ústavnosti; nálezem sp. zn. Pl. ÚS 7/18 Ústavní soud zamítl návrh na zrušení části § 65 odst. 1 zákona o Policii ČR, neboť neshledal, že by toto ustanovení samo o sobě odporovalo ústavnímu pořádku.

[27] Žalobce v žalobě namítal, že provedení identifikačních úkonů dle § 65 zákona o Policii ČR v jeho případě nebylo přiměřené. Krajský soud žalobě přisvědčil, stěžovatel však v kasační stížnosti setrval na přesvědčení, že provedení identifikačních úkonů přiměřené bylo. Nejvyšší správní soud se tak zaměřil na posouzení přiměřenosti provedených identifikačních úkonů. Vycházel přitom z výše citovaného rozsudku Soudního dvora ve věci C-57/23 i judikatury Nejvyššího správního soudu, která je dostupná a dostatečně předvídatelná, jak předpokládá odpověď Soudního dvora na první z položených předběžných otázek.

[28] Rozsudek Soudního dvora ve věci C-57/23 zdůrazňuje, že správci jsou v souladu s vnitrostátním právem, včetně judikatury vnitrostátních soudů, povinni dodržovat všechny zásady a zvláštní požadavky stanovené v čl. 4 a 10 směrnice 2016/680. K těmto zásadám patří právě i zásada přiměřenosti [čl. 4 odst. 1 písm. c) směrnice 2016/680]. Z rozsudku Soudního dvora dále vyplývá, že vnitrostátní právní úprava, která by stanovila *systematické shromažďování* biometrických a genetických údajů *každého obviněného z úmyslného trestného činu* stíhaného z úřední povinnosti, by byla v rozporu s požadavkem uvedeným v čl. 10 směrnice č. 2016/680, podle kterého může být zpracování zvláštních kategorií údajů uvedených v tomto článku povoleno „pouze tehdy, pokud je zcela nezbytné“. Obdobně to vyplývá i z rozsudku Soudního dvora ze dne 26. 1. 2023 ve věci C-205/21. Vnitrostátní právní úprava tak vzhledem k povinnosti eurokonformního výkladu ani nemůže být vykládána v tom smyslu, že systematické sbírání takových údajů osob obviněných z úmyslného trestného činu umožňuje.

[29] Ustanovení § 65 odst. 1 zákona o Policii ČR dává pouze možnost odebírat biometrické a genetické a další identifikační údaje u osob obviněných nebo podezřelých ze spáchání úmyslného trestného činu. Judikatura dovodila povinnost zohlednit mimo jiné dosavadní trestnou činnost pachatele, typovou i individuální závažnost trestné činnosti, v souvislosti s níž má dojít k provedení identifikačních úkonů, i osobu pachatele včetně jeho věku (viz zejména rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2022, č. j. 5 As 254/2019-49 a č. j. 5 As 241/2019-46, či ze dne 2. 4. 2020, č. j. 2 As 164/2019-30, č. 4018/2020 Sb. NSS, a na ně navazující další judikaturu, např. rozsudky ze dne 28. 11. 2022, č. j. 10 As 300/2022-20, ze dne 10. 8. 2023, č. j. 2 As 115/2023-38, ze dne 15. 6. 2023, č. j. 2 As 252/2021-25, rozsudek ze dne 21. 11. 2025, č. j. 21 As 121/2025-36, ze dne 30. 1. 2026, č. j. 5 As 161/2022-30, či ze dne 26. 2. 2026, č. j. 2 As 173/2021-35). Obdobná kritéria zdůrazňuje také judikatura Soudního dvora (srov. rozsudky ve věci C-57/23, a ve věci C-205/21).

[30] Judikatura Nejvyššího správního soudu s důrazem na typovou závažnost dovodila, že v případech obvinění či sdělení podezření z násilných trestných činů proti svobodě již samotná obecná povaha takových trestných činů dostatečně odůvodňuje přiměřenost provedení identifikačních úkonů. V případě tak závažných trestných činů by mohla být přiměřenost provedení identifikačních úkonů zpochybněna pouze tehdy, pokud nastaly

pokračování

natolik neobvyklé okolnosti, že by se dané jednání vymykalo standardním případům, na něž zákon míří. Příkladem mohou být např. okolnosti, které by v rovině trestněprávní mohly mít za následek upuštění od potrestání či mimořádné snížení trestu odnětí svobody, pouze mimořádné okolnosti by totiž mohly snížit obecnou typovou závažnost trestního činu proti svobodě (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2026, č. j. 5 As 161/2022-30). Potřebnost a přiměřenost je tak odůvodněna typovou závažností takových trestných činů a nemusí být odůvodňována v každém jednotlivém případě konkrétními a individualizovanými okolnostmi.

[31] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že trestné činy, z nichž byl obviněn žalobce [provinění sexuální nátlak podle § 186 odst. 1, alinea 2, odst. 5 písm. a) trestního zákoníku v jednočinném souběhu s proviněním navazování nedovolených kontaktů s dítětem podle § 193b trestního zákoníku a provinění výroby a jiného nakládání s dětskou pornografií podle § 192 odst. 3 trestního zákoníku], jsou svou typovou závažností a společenskou škodlivostí srovnatelné s násilnými trestnými činy proti svobodě.

[32] Na úvod vyjádření k žalobě žalovaný akcentoval právě kvalifikaci trestných činů, z nichž byl žalobce obviněn. I krajský soud uznal, že žalobce dle obvinění ohrozil velmi cenný statek, nadto vůči zranitelné osobě.

[33] Jde přitom o závažné trestné činy proti lidské důstojnosti v sexuální oblasti, jejichž smyslem je chránit nerušený mravní a tělesný vývoj dětí (§ 193b a § 192 trestního zákoníku) a svobodu rozhodování v sexuální oblasti (§ 186 trestního zákoníku). Vzhledem k významu chráněného objektu jsou tyto trestné činy, pokud jde o typovou závažnost, dle Nejvyššího správního soudu s násilnými trestnými činy srovnatelné. O tom podle Nejvyššího správního soudu v obecné rovině svědčí např. i recentní judikatura Ústavního soudu k požadavku účinného trestního vyšetřování, který neomezuje pouze na případy násilných forem jednání (např. nález ze dne 30. 5. 2024 sp. zn. II.ÚS 527/23).

[34] Nešlo o trestnou činnost tzv. bílých límečků, u které obvykle nelze spoléhat na důkazy prokazující přítomnost pachatele na určitém místě či kontakt s předmětem či člověkem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2022, č. j. 5 As 541/2019-46).

[35] Žalobce poukazoval na skutečnost, že trestné činy, z nichž byl obviněn, spáchal distančně, prostřednictvím internetu, žalovaný však zdůraznil, že dle obvinění žalobce učinil dívce mladší patnáct let také návrh osobního setkání v úmyslu vykonat s ní soulož. Je zjevné, že pokud by v tomto či dalším případě k osobnímu setkání a jeho účelu došlo, údaje získané identifikačními úkony by mohly být využitelné pro cíle a účely § 65 zákona o Policii ČR předpokládané. Okolnostem, pro které k osobnímu setkání v projednávaném případě nedošlo (především skutečnost, že dívka žalobce znala a neměla o styky právě s ním zájem), nelze přikládat tak mimořádnou váhu, že by provedení identifikačních úkonů vzhledem k účelu budoucí identifikace při plnění úkolů Policie ČR činily nepřiměřenými.

[36] K stěžovatelově argumentaci, že před zpracováním znaleckého posudku bylo stěží možné určit sklony žalobce k opakování trestné činnosti, a krajský soud měl vyčkat na vyhotovení znaleckého posudku a závěry v něm obsažené, Nejvyšší správní soud pro úplnost uvádí, že potřebnost a přiměřenost provedení identifikačních úkonů podle § 65 zákona o Policii ČR musí správní orgán zvažovat k okamžiku provedení takových úkonů. Ospravedlnění provedení identifikačních úkonů tedy nemůže být z povahy věci založeno na znaleckém posudku, který byl zpracován posléze. Závěry z posléze zpracovaného

znaleckého posudku mohou následně pouze potvrdit úvahy orgánu Policie ČR o potřebnosti a přiměřenosti provedení identifikačních úkonů, případně mohou být naopak impulsem k postupu dle § 65 odst. 5 zákona o Policii ČR. V projednávaném případě se žalobce žalobou bránil proti provedení identifikačních úkonů, přičemž konstatování povinnosti stěžovatele vymazat osobní údaje žalobce získané identifikačními úkony bylo důsledkem závěru krajského soudu o nezákonnosti provedení identifikačních úkonů. Proti uchovávání svých osobních údajů však žalobce samostatně nebrojil, proto nebylo namístě se zabývat ani hlediskem nezbytnosti jejich dalšího zpracovávání ve smyslu § 65 odst. 5 zákona o Policii ČR.

[37] Nejvyšší správní soud shrnuje, že vzhledem k závěrům prejudikatury o potřebě zvažovat význam druhového objektu a typovou závažnost trestné činnosti, z níž byl subjekt údajů obviněn, dospěl na rozdíl od krajského soudu k závěru, že stěžovatel byl v případě žalobce oprávněn identifikační úkony uvedené v odst. 1 provést.

[38] Pokud jde o účel identifikačních úkonů dle § 65 zákona o Policii ČR, nelze přisvědčit stěžovateli, že krajský soud nesprávně hodnotil přiměřenost pouze ve vztahu k možné budoucí trestné činnosti žalobce. Krajský soud výslovně vyjádřil pochybnost o potřebnosti identifikačních úkonů i ve vztahu ke skutkům, pro něž bylo žalobci sděleno obvinění (body 15 a 16 odůvodnění rozsudku krajského soudu). Nadto ze spisu krajského soudu nevyplývá a ani stěžovatel v kasační stížnosti neuvádí, že by v řízení před krajským soudem namítal potřebnost identifikačních úkonů ve vztahu k žalobci z důvodů možné dřívější trestné činnosti. Takové posuzování proto nebylo namístě a není důvodu jeho neprovedení krajskému soudu vytýkat.

V. Závěr a náklady řízení

[34] Z výše uvedených důvodů shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost žalovaného důvodnou, pročez podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude krajský soud ve smyslu § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán závěry vyslovenými v tomto rozsudku.

[35] V dalším řízení rozhodne krajský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. května 2026

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu